

יונתן הירשפלד

שירים מקומה 7

שיר על נתן זך

פְּרִיָּקָה שֶׁהִתְיַשְׁנָה טַפְטָפָה עָלֵינוּ סְרוּקָה
מִן הַעֲצִים שֶׁבְּדִלְת בֵּיתְךָ.
נִפְרָדְנוּ לְעַד וְאִמְרָתִי מְלִים שֶׁסִּרְטָנוּ אֶת הָעֵבְרִית.

הַדְרָךְ מִמֶּךָ אֵלַי הִתְגַּמְשָׁה וְהִיָּתָה לְסִפִּירָלָה.
הָאֲרָנִים פָּרְשׁוּ מְנִיפּוֹת מְחֻטִּים כְּאִיּוֹם בַּחֲשֶׁךְ, וּבְרִדּוֹ
דִּבֵּר נָתָן זָךְ.

הַכְּבִישׁ, כְּעוֹר כֶּף יָד שֶׁצִּמְחָה יְבֻלוֹת
הָאָפִיר, נֶעְלַם אֶל הַלֵּילָה
וְהַדְּבָרִים שֶׁאִמְרָתִי עָרְפַל אֶת שִׁמְשׁוֹת הַמְּכוֹנִית.

זָךְ דִּבֵּר וְהִנּוּף הַתְּחִלָּה שׁוֹב וְשׁוֹב.
דְּמִינָתִי אֶת רֵאשׁוֹ הַקֶּרֶחַ, אֶת זְקָנוֹ הַמְטֻשְׁטֵשׁ וְעֲצָרָתִי בַצַּד.
דְּמִינָתִי אוֹתוֹ מְלֻטָּף לָךְ אֶת הַתַּחַת, מְנַשֵּׁק אֶת שְׁדִיךָ, כְּבִיתִי אוֹתוֹ.
שִׁירָה, מִמָּשׁ כְּמוֹ צִיּוֹר, עוֹשִׂים לְגַמְרֵי לְבַד.

התנחלות

לב'

אֲנִי מִתְגַּעְגַּע לְכוּס שְׁלָךְ
הִיָּתָה בּוֹ אֵיכוֹת
רְמוֹנִים.
חֵם יִרְכִּים

והוד קדומים.
משהו כמו התנחלות, מתיקות
של מים גנובים

שערך החפוף תמיד דק ונשא
ערך קשה
יד נטויה
מתניף הצרות, מבשרות רעה
מתגי דלילה מפזמות בחשכה
קמים עליך שמשון, קמים עליך
להרגך

כמו כלב

משהו אים ונורא
ונכלם
כמו כלב.
יד מלטפת גוף ישן;
צללי עננים על הים
נראים בפחל הפכה של העמק.

השבר,
וחק שמור החמר,
רמזים לחשבון הסופי
במוכנו המקצרי
הנוצרי:
סוף.

שיר מקומה 7

בראיון בטלויזיה
אודות רחל המשוררת
אמרה המשוררת
שרון אס (או הס)
שאף היא כותבת גם שירה וגם פרוזה.

“סוגי הכתיבה השונים” כף אָמְרָה,
 “מוציאים מהנפש” תְּכָנִים שוֹנִים.

מחוץ לחלוני שבו העיטים
 לתרוש בשמים תלמים של דם
 דם נבלות ופגרים מרחפים
 כאן, בקומה 7. אֲנַחְנוּ שְׂכָנִים.

אז פתחתי את החלון וצעקתי לדורסים:
 “אינכם יודעים?! ... שרון הם (או אס)
 טוענת שפרוזה ושיירה
 ‘מוציאים מהנפש’ – כף אָמְרָה – ‘תְּכָנִים שוֹנִים’”

והם ענו לי
 בצללי כנפים
 כמגיפות ספינים
 על מטתי.

עוד שיר מקומה 7

בלילות אני מגיע מטנף
 מצבעי שמן, מטנף
 ובתדרי שרים לי השדים:
 אנחנו מתנדנדים ברוח
 כאן בקומה 7.

אני סוגר אחרי את הדלת, דממה באלף שפות
 לא מפריע לשנת הבתולים המיסרת של השתפות
 ובתדרי שרים לי השדים:
 אנחנו קופאים מקר
 כאן בקומה 7.

מתפשט, נספג בחושך, נושב
 וערם, חולף על פני הראי ומתישב.

ובחֲדָרַי שָׁרִים לִי הַשָּׂדִים :
אֲנַחְנוּ מִטְּלָטְלִים בְּרַעֲיֹדוֹת אֲדָמָה
כָּאֵן בְּקוֹמָה 7.

וְהָרוּחַ וְהַקָּר וְהַטְּלָטְלָה
אֵינָם מְגַרְשִׁים שָׂדִים.

יום הולדת

בְּיוֹם הַלְדָּתָה הַשָּׂשִׁים שֶׁל אִמִּי
מֵתָה אַחֲתָה הַקְּטָנָה שֶׁל אֶסְנָת.
בַּת עֲשָׂרִים-וְשִׁמוֹנֶה בְּמוֹתָה.
מָוֶת חִלוּנִי כְּזֶה. סְתָמִי. דָם
לֵב.
דָם.

*

הַחַיִּים טוֹרְפִים אֶת הַחַיִּים
גוֹמְרִים וּמִשְׁפָּרִיצִים. וְהָאֵהָבָה הַגְּדוֹלָה, הַמְּבַשְׂחַת,
הָאֵהָבָה שֶׁהִיא נִחְלָתְנוּ, אֵיפֶה הִיא ?
רֵיחַ עֵרֶף אִשָּׁה
אִשָּׁה
וְדָם.

*

הַמָּוֶת
וְלֹא קוֹמָה 7
הוּא הָאֲחֵרָאִי כָּאֵן לְקָר.
בַּחוּץ עוֹלָם נוֹשֵׁב, רוֹטְטִים אוֹרוֹת
עוֹרְבִים מְנַקִּים נוֹצוֹת. בְּעָלִים אִשָּׁה וְדָם.

על סקס ורשע בכלל

הזין הוא פליא ברקים
מהאדמה לאלוהים, סלם יעקב
אנטנה, לקלוט ביה שירת מלאכים.
הוא מיצר את הזרעונים שיאמרו עלינו קדיש
הוא ערפד
שחי מדם.

(ואת יכולה לומר עד אלף שאת אוהבת אותי.
מי שאוהבת אותי רוצה אותי. בתוך הגוף שלך.
אין פשוט מזה.)

הדם אדם
השפיד לבן.
בנפרד הם כח ויפי.
ביחד הם ורד.

שיר על שיר

כאן בקומה 7 שומעים אנו את לחש הסרטן של האנטנות.
את נשיפת הרוח בלחיי הכביסה התפוטה, הלכנה.
את נסור הכנפים בכשר השמים.
את חריקת העננים במסלותיהם
אנחנו שומעים
ואת נדיבות האלים.